

Arrest

nr. 223 387 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Christophe MARCHAND
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 juni 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat Christophe MARCHAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Isabella FLORIO, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker maakt op 6 december 2017 het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf. Hij wordt diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Er werd hem tevens, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

1.2. Verzoeker geeft hieraan geen gevolg en maakt op 23 maart 2018 wederom het voorwerp uit van een administratief rapport wegens illegaal verblijf. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zijn vingerafdrukken op 18 augustus 2015 in Frankrijk werden afgenomen. Hij wordt op 23 maart 2018, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker maakt op 23 april 2018 nogmaals het voorwerp uit van een administratief rapport wegens illegaal verblijf. Hij wordt diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 24 mei 2018 maakt verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport wegens illegaal verblijf. De verwerende partij herbevestigt diezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 april 2018.

1.5. Verzoeker maakt op 27 juni 2018 het voorwerp uit van een administratief rapport wegens illegaal verblijf. Verwerende partij herbevestigt diezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar van 6 december 2017.

1.6. Op 12 maart 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf. Hij wordt diezelfde dag gehoord door de politie en van zijn vrijheid beroofd wegens een positieve Eurodac-Hit Frankrijk.

Verzoeker wordt op 13 maart 2019, onder een bijlage 13septies L, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De verwerende partij neemt op 13 maart 2018 eveneens een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Verzoeker wordt op 14 maart 2019 door de centrumarts onderzocht die hem geschikt bevindt om in het centrum te verblijven en stelt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 EVRM zou inhouden.

Op 18 maart 2019 wordt een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die zich op 27 maart 2019 akkoord verklaarden met verzoekers overname.

Verzoeker wordt diezelfde dag in vrijheid gesteld.

Op 3 april 2019 worden de Franse instanties geïnformeerd dat verzoeker verdwenen is en wordt een verlenging voor een termijn van 18 maanden verzocht voor verzoekers overname.

1.7. Verzoeker wordt op 16 mei 2019 aangehouden in het kader van mensenhandel. Hij wordt op 17 mei 2019 van zijn vrijheid beroofd.

Hij wordt diezelfde dag in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst hoorrecht.

Verzoeker dient een verzoek tot invrijheidstelling in bij de Raadkamer van de Nederlandstalige Rechterbank van eerste Aanleg Brussel, die bij beschikking van 22 mei 2019 de voorlopige hechtenis handhaaft. Verzoeker tekent hiertegen hoger beroep aan bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling. Bij arrest van 13 juni 2019 verklaart de Kamer van inbeschuldigingstelling het hoger beroep gericht tegen de beschikking van de Raadkamer ontvankelijk en gegrond en beveelt verzoekers vrijlating.

1.8. Verzoeker wordt 13 juni 2019, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 19 juni 2019 dient verzoeker hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt op 24 juni 2019, bij arrest nr. 223.118, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.9. Op 14 juni 2019 neemt de verwerende partij een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 17 juni 2019. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

**"BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET
BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP
OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT**

In uitvoering van artikel 26, lid 1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

wordt besloten dat

Naam: x

Voornaam: x

Geboortedatum: 01.03.2000

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Eritrea

Alias :

x

*vastgehouden wordt te plaats met het oog op overdracht aan **Frankrijk** in toepassing van artikel **18.1 (d)** van Verordening 604/2013.*

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Frankrijk op 13.06.2019. Op 18.03.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 29.03.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd gehoord door de politie op 12/03/2019. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen ziekte te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen die hij er zou hebben. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Ingevolge zijn vrijheidsberoving op 17.05.2019 werd betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van

betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene werd gehoord door de politie op 12/03/2019. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen ziekte te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen die hij er zou hebben. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing. Ingevolge zijn vrijheidsberoving op 17.05.2019 werd betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd gehoord door de politie op 12/03/2019. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen ziekte te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen die hij er zou hebben. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing. Ingevolge zijn vrijheidsberoving op 17.05.2019 werd betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en

automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Frankrijk momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Franse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Franse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Frankrijk en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale

bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Frankrijk te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

De betrokkene werd gehoord door de politie op 12/03/2019. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen ziekte te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van

herkomst omwille van problemen die hij er zou hebben. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Ingevolge zijn vrijheidsberoving op 17.05.2019 werd betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd gehoord door de politie op 12/03/2019. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen ziekte te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen die hij er zou hebben. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Ingevolge zijn vrijheidsberoving op 17.05.2019 werd betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

(...)"

1.10. De Franse instanties worden in kennis gesteld van verzoekers overdacht, onder gecontroleerd vertrek, op de luchthaven van Toulouse op 28 juni 2019. Verzoeker wordt op 19 juni 2019 een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht en bijgestaan door een tolk Arabisch. Op 21 juni 2019 stelt de centrumarts een attest fit-to-fly op.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het eerste middel onder meer de schending aan van de hoorplicht, waarbij hij uitgebreid verwijst naar rechtspraak over het hoorrecht als Unierechtelijk algemeen beginsel.

Vooreerst wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frank-rijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker betwist niet dat hij op 12 maart 2019 werd gehoord. Evenmin betwist verzoeker dat hij op 17 mei 2019 in het bezit werd gesteld van een nieuwe vragenlijst met betrekking tot zijn hoorrecht. Hij stelt echter dat hij niet dienstig gehoord werd en niet in staat werd gesteld om zijn aanmerkingen te geven betreffende het afleveren van de thans bestreden beslissing omdat hij werd gehoord in afwezigheid van een tolk en in het Engels. Evenwel zou hij slechts een beperkte kennis hebben van het Engels waardoor hij niet in staat is geweest om afdoende uit te leggen waarom hij het niet eens is met de beslissing. Met dit algemeen betoog brengt verzoeker echter geen enkel concreet element aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de beslissing een andere afloop had kunnen hebben indien de verwerende partij ervan op de hoogte zou zijn geweest.

Verder verwijt verzoeker de verwerende partij zich te baseren op het gehoor van 12 maart 2019, hetgeen reeds 3 maanden geleden is. Verzoeker stelt dat hij zich natuurlijk verzet tegen een verwijdering naar Eritrea, een land dat mensenrechten niet beschermt en waarvan hij niet afkomstig is. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel naar Eritrea inhoudt, maar enkel een overdracht betreft naar Frankrijk in het kader van de Dublin III-verordening. Bovendien is verzoekers verwijt niet ernstig. Hij betwist immers niet dat hij op 12 maart 2019 heeft verklaard afkomstig te zijn uit Eritrea, hij betwist niet dat hem op 17 mei 2019 een nieuwe vragenlijst inzake zijn hoorrecht werd voorgelegd en hij betwist evenmin de vaststelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat hij ervoor gekozen heeft om geen gebruik te maken van dit hoorrecht op 17 mei 2019. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 19 juni 2019, na betekening van

de bestreden beslissing, in het gesloten centrum te Merksplas nogmaals werd gehoord met bijstand van een tolk Arabisch. Ook toen verklaarde verzoeker nog steeds zeer duidelijk afkomstig te zijn van Eritrea.

Verzoeker stipt verder aan dat hij niet werd gehoord over de omstandigheden van zijn gerechtelijke arrestatie en de motieven ervan. Verzoeker laat echter na specifieke omstandigheden aangaande zijn gerechtelijke arrestatie te concretiseren die hij had kunnen verschaffen en die de besluitvorming van verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker licht dit als volgt toe:

“Bestreden beslissing is een beslissing van overdracht naar Frankrijk.

In Frankrijk, werd de asielaanvraag die de eiser heeft ingediend verworpen en maakt hij het voorwerp van terugleidingsmaatregel.

Indien hij zou naar Frankrijk teruggestuurd zijn, riskeert hij naar zijn herkomstland teruggedreven te zijn, waar hij riskeert voor zijn leven.

Franse overheden blijven de asielzoekers waarvan hun asielaanvraag verworpen werd, naar Soedan te verwijderen.

Frankrijk werkt samen met de Soedan al 2014, op basis van een verwisseling van biometrische gegevens een missie van identificatie in centrum voor administratie vasthouding (CRA) in aanwezigheid van Soedanese ambtenaren, tussen januari en maart 2017(stuk 7).

Het COI Focus van het CGVS (stuk 8) stelt

« Dans des notes internes, l'ambassade du Soudan évoque des réunions régulières avec la police française dans le but d'identifier des demandeurs d'asile déboutés et d'autres migrants soudanais. Dans l'une de ces notes, l'ambassade du Soudan prévoit également la mise en place d'une mission d'identification à laquelle participerait notamment le service de renseignement. (...) Début 2017, une mission d'identification composée de fonctionnaires soudanais s'est rendue dans au moins trois centres de rétention (...) »

Ter gevolg van het verslag van Tahrir Institut, die getuigenissen van verwijderd Soedanese en die melding maakt van foltering wanneer zij teruggekeerd werden, stelt de tijdschrift Nouvel Obs op 24 april 2018 (stuk 9):

« un dissident politique du Darfour, expulsé par la France fin 2017, affirme notamment avoir été électrocuté, battu et frappé avec des tuyaux en métal pendant dix jours . (...) En Belgique, c'est un scandale. En France, le silence est... assourdissant. Dans une grande enquête, publiée dimanche 22 avril, le "New York Times" révèle que des demandeurs d'asile soudanais renvoyés par la France, l'Italie et la Belgique, ont été torturés à leur retour dans leur pays ».

Nog deze maand, werd het vastgesteld dat (stuk 10):

« depuis le début de l'année, cinq Soudanais ont été expulsés de France. En 2018, ils étaient 12. Les ONG et associatifs ne cessent de s'alarmer face à ces éloignements forcés vers un pays où la situation politique, malgré la chute d'Omar el-Béchir, est jugée instable ».

In casu, heeft de eiser een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk ingediend, dat verworpen werd voor onbekende motieven. In Frankrijk, kon de eiser niet over de bijstand van een advocaat beschikken, wat gevolg had in de mogelijkheid om zich nuttig te verdedigen in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Aangezien zijn aanvraag verworpen werd, zou hij het voorwerp maken van een verwijderingsmaatregel door de Franse overheden naar zijn herkomstland, wat een schending van het artikel 3 EVRM zou vormen.

De eiser is van Soedanese nationaliteit.

Betreffende het risico of in Soedan het voorwerp te maken van foltering of onmenselijke behandelingen te maken, verwijst de eiser naar de elementen die in de mail van zijn raadsman van 17.06.2019 (stuk 4) werden overgemaakt:

«En juillet 2017, l'expert indépendant des Nations Unies sur la situation des droits de l'homme au Soudan dénonçait la situation préoccupante des groupes particulièrement vulnérables, tels que les personnes déplacées, victimes d'agressions et vivant dans des conditions matérielles précaires, qui font davantage l'objet de violations de droits humains (pièce 12).

Selon Amnesty International (pièce 13), en 2017 encore, la situation sécuritaire et humanitaire demeurait préoccupante au Darfour et dans les États du Nil bleu et du Kordofan du Sud, où les violations du droit international humanitaire et relatif aux droits humains étaient répandues (pièce 14). Par ailleurs, en décembre 2017, l'état d'urgence a été déclaré dans d'autres régions également (dans le Kordofan Nord et le Kassala) (pièce 15).

L'expert indépendant des Nations Unies sur la situation des droits de l'homme au Soudan dénonce également le harcèlement des défenseurs des droits humains et les détentions arbitraires dont ils font l'objet, l'usage excessif de la force pour restreindre les droits à la liberté d'expression, d'association et de réunion, la persécution de certains groupes religieux... (pièce 16).

En particulier, au Darfour, l'expert indépendant note que malgré le cessez-le-feu de juin 2016, la situation demeure préoccupante, en raison de faits « de banditisme, de vols à main armée, d'agressions, de meurtres, de viols, d'enlèvements de villageois et de personnes déplacées, d'affrontements intercommunautaires au sujet de terres arables ainsi que de violences sexuelles et sexistes, ce qui demeure une source de préoccupation majeure et continue de peser sur la paix, la sûreté, la sécurité et la coexistence des communautés locales. La fréquence et l'ampleur des meurtres dans le contexte des violences intercommunautaires montrent que celles-ci sont devenues une caractéristique importante du conflit au Darfour. » (pièce 17). L'impunité règne quant à ces faits.

Actuellement, la situation s'est dégradée à Khartoum, où la population fait l'objet d'une répression sanglante à la suite de manifestations pacifiques :

« Selon un comité de médecins proches de la contestation, quelque 120 personnes ont été tuées dans la répression des manifestants depuis le 3 juin, la plupart dans la dispersion du sit-in. Les autorités, elles, avancent le chiffre de 61 morts. Les chefs de la contestation et des ONG ont accusé les troupes des redoutées Forces de soutien rapide (RSF) d'avoir réprimé dans le sang le sit-in » (pièce 18).

Le 3 juin 2019, Amnesty International appelant la communauté internationale à prendre des mesures contre de tels agissements déclarait : « le massacre qui a eu lieu aujourd'hui montre que les autorités de transition n'ont absolument pas tourné la page en ce qui concerne l'épouvantable bilan du Soudan en matière de droits humains (...) » (pièce 19).

Ensuite, outre les violations constantes de droits fondamentaux au Soudan, le fait qu'une personne ait quitté ce pays sans visa de sortie et avec un faux passeport a un impact potentiel sur l'accueil qui lui sera réservé lors de son retour au Soudan. En effet, l'article 29 du « Passport and Immigration Act » soudanais (1994) dispose que voyager sans visa de sortie ou avec un faux passeport est passible d'une amende ou d'une peine d'emprisonnement, ou les deux (pièce 20). En outre, l'absence de visa de sortie ou de faux papier peut suggérer que la personne est un opposant politique. Si plus de 90% des détentions des personnes suspectées d'être des opposants politiques sont arbitraires, il apparaît clairement qu'une personne qui revient au Soudan, alors qu'elle l'a quitté sans visa de sortie, court le risque d'être enfermée et soumise à des faits de torture (pièce 21)

Le COI focus du CGRA sur le Soudan explique à cet égard qu'il existe « deux types de contrôles à l'aéroport international de Khartoum : l'un effectué par les services de l'immigration et l'autre par le

service de renseignement soudanais, le NISS. (...) le service de l'immigration procède d'abord à une vérification des documents de voyage et de séjour et que le NISS effectue ensuite un contrôle de sécurité » (pièce 22).

Par ailleurs, « selon une ambassade occidentale consultée par la mission d'enquête dano-britannique, la présence d'un visa de sortie est vérifiée par les services de l'immigration lors du retour au Soudan (...) » (pièce 23).

En janvier 2016, un rapport d'Amnesty International a été réalisé sur base de douze interviews de Soudanais renvoyés depuis la Jordanie et dénonçait qu'« après leur arrivée à Khartoum, ils ont été arrêtés par des agents du NISS (le service de renseignement), interrogés sur leur origine et accusés de rébellion pour avoir sali la réputation du Soudan. Ils ont déclaré avoir été battus et torturés. (...) » (pièce 24).

Le COI sur le Soudan du Home Office anglais documente également que « Some testimonies documented by Waging Peace indicated that the Sudanese authorities negatively viewed the act of claiming asylum. For example Mr A was told that 'applying for asylum gives Sudan a bad name » (pièce 25).

Le requérant qui est de nationalité soudanaise et qui a fait une demande d'asile en France, ferait ainsi très certainement l'objet d'un interrogatoire de la part de ses autorités nationales en cas de retour dans son pays d'origine.

Or, étant lui-même un opposant et ayant déjà été détenu dans son pays d'origine, le requérant serait d'autant plus perçu comme un opposant et risquerait, sur cette base, de subir des traitements inhumains et dégradants. »

Deze elementen zijn serieuze aanwijzingen dat indien de eiser naar zijn effectieve herkomstland, Soedan, verwijderd zou zijn, zou hij het voorwerp maken van behandelingen die in strijd met het artikel 3 EVRM zijn.

Een verwijdering zou bijgevolg een onrechtstreeks schending uitmaken van het artikel 3 EVRM, aangezien de eiser riskeert vanuit Frankrijk naar Soedan verwijderd te worden."

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Er is dus een gedeelde verantwoordelijkheid tussen de verzoekende partij en de overheid die zijn situatie moet beoordelen, met dien verstande echter dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij is om haar volledige medewerking te verlenen en in de mate van het mogelijke stukken en informatie over te maken aan de overheid die zijn situatie moet beoordelen. De bewijslast rust in de eerste plaats bij de verzoekende partij. Essentiële elementen om de situatie van een verzoekende partij te beoordelen omvatten de identiteit en nationaliteit.

In wezen voert verzoeker een risico op indirecte refoulement naar Soedan aan via een Dublin-overdracht naar Frankrijk.

Heel verzoekers betoog is gestoeld op de premisse dat hij de Soedanese nationaliteit heeft.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker in België gekend is onder menige verschillende namen en verschillende nationaliteiten, gaande van Eritrees naar Soedanees naar onbepaald. In de verschillende gehoorverslagen kan worden gelezen dat verzoeker als moedertaal nu weer Arabisch dan weer Tigrinya opgaf.

Wanneer verzoeker op 12 maart 2019 weer voorwerp uitmaakt van een administratief rapport wegens illegaal verblijf, verklaart verzoeker H.M. te heten, afkomstig te zijn van Eritrea en Tigrinya te spreken. Ook tijdens een intake gesprek in het gesloten centrum op 14 maart 2019 verklaart verzoeker afkomstig te zijn van Eritrea en koppelt hij zijn relaas inzake zijn vlucht aan Eritrea. Uit de bestreden beslissing blijkt dat op 17 mei 2019 verzoeker de kans werd geboden terug gehoord te worden en dat hij ervoor gekozen heeft om hiervan geen gebruik te maken, hetgeen verzoeker niet betwist.

Het kan de verwerende partij dan ook niet kwalijk worden genomen om bij het nemen van de bestreden beslissing voort te gaan op de beschikbare verklaringen van verzoeker.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker, ook na de betekening van de bestreden beslissing op 17 juni 2019, tijdens het gehoor van 19 juni 2019 volhardde in zijn verklaring afkomstig te zijn van Eritrea en de redenen van zijn vlucht steeds koppelt aan Eritrea.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker heden voor de Soedanese nationaliteit te bezitten. In het licht van zijn vorige verklaringen waarin hij steeds stelde afkomstig te zijn van Eritrea, komt het verzoeker dan ook toe om ernstige en concrete elementen voor te leggen die de Raad kunnen overtuigen van zijn voorgehouden Soedanese nationaliteit.

In casu legt verzoeker geen enkel concreet element voor dat een begin van bewijs kan vormen van zijn voorgehouden Soedanese nationaliteit. Er is geen enkel officieel identiteits- en nationaliteitsstuk voorhanden. Noch in het verzoekschrift noch tijdens de terechtzitting worden ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden aangetoond die het gebrek aan een begin van bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit kan rechtvaardigen.

Ter zitting verwijst zijn raadvrouw naar het akkoord tot terugname van de Franse overheden en stelt zij dat in Frankrijk zijn Soedanese nationaliteit werd aangenomen en genoteerd. Lezing van het Franse terugname-akkoord, dat zich in het administratief dossier bevindt, maakt echter duidelijk dat verzoeker in Frankrijk onder twee verschillende identiteiten en nationaliteiten (Eritrea en Soedan) is gekend. Uit dit terugname-akkoord kan

dan ook geen enkele conclusie worden getrokken met betrekking tot verzoekers echte identiteit en nationaliteit.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker zelf zijn echte identiteit en nationaliteit steeds verhult, dat hij een manifest gebrek aan samenwerking vertoont en zelf verhindert dat zijn echte identiteit en nationaliteit bekend wordt.

Nu verzoeker ook ten aanzien van de Raad niet aantoont dat hij over de Soedanese nationaliteit beschikt, minstens dit niet aannemelijk maakt, ontbeert verzoekers verdere betoog omtrent een mogelijk risico op indirecte refoulement naar Soedan dan ook enige feitelijke grondslag.

De Franse overheden hebben zich akkoord verklaard met verzoekers terugname op basis van artikel 18, lid 1, onder d) van de Dublin III-verordening. Daaruit blijkt dat verzoekers beschermingsverzoek, ingediend in Frankrijk, werd afgewezen. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, met het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Uit de gezaghebbende rapporten waarop de bestreden beslissing steunt blijken geen structurele tekortkomingen in het Franse asielsysteem. Er zijn ook geen publicaties van UNHCR waar het oproept om niet langer personen naar Frankrijk over te dragen in het kader van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de Franse overheden geen zorgvuldig onderzoek hebben gevoerd in het kader van zijn beschermingsverzoek. Hij beperkt zich tot het summiere betoog dat zijn verzoek werd verworpen om "onbekende motieven". Hieruit kan niet worden afgeleid dat het onderzoek onzorgvuldig was. Waar verzoeker stelt dat hij in Frankrijk niet over de bijstand van een advocaat kon beschikken om zich te verdedigen in het kader van zijn afgewezen beschermingsverzoek, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een bloot betoog. Alleszins blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat er geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de juridische bijstand in de Franse procedures tot het bekomen van internationale bescherming niet meer beschikbaar zijn noch dat er structurele tekortkomingen zijn.

Verzoeker stelt voorwerp uit te maken van een Franse terugleidingsmaatregel maar staft dit geenszins. Verder gaat verzoeker er aan voorbij dat het de Franse overheden niet is toegestaan om verzoeker terug te sturen naar zijn herkomstland, vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft of vooraleer is vastgesteld dat hij een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de Franse overheden een eventueel reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar zijn land van herkomst niet zorgvuldig zullen nagaan. Evenmin toont hij aan dat hij geen toegang zal hebben tot juridische bijstand en een effectief rechtsmiddel om een eventuele terugkeer- en verwijderingsbeslissing aan te vechten. Het gegeven dat Frankrijk gebruik maakt van identificatiemissies toont op zich niet aan dat Frankrijk de mensenrechten niet zou respecteren.

Verzoeker slaagt er dan ook niet het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat, in casu Frankrijk, de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, te weerleggen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.3. In een tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Hij zet uiteen:

"Het aanhoudingsbevel dat tegen de eiseres werd afgeleverd, door de Kamer van Inbeschuldigingstelling opgeheven werd (stuk 3).

In zijn arrest, stelt de KI dat:

"De feiten kunnen voor de in verdenking gestelde een correctionele hoofdgevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf, die vijftien jaar opsluiting te boven gaat, tot gevolg hebben.

Er blijven aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van de in verdenking gestelde, maar deze aanwijzingen zijn onvoldoende ernstig om de voorlopige hechtenis te handhaven.

De handhaving van de voorlopige hechtenis is niet meer volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid."

De eiser is verplicht om op het Belgische grondgebied te verblijven en moet bij alle proceshandelingen verschijnen.

De bestreden beslissing miskent het artikel 6 EVRM

Bestreden beslissing heeft immers rechtstreekse gevolgen op de strafrechtelijke procedure en op zijn rechten van verdediging.

De verwijdering van de eiser heeft als gevolg dat hij de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware gevolgen op zijn strafprocedure kan hebben.

Hij zal bovendien bezwaarlijk zijn verdediging voor de raadkamer en, desgevallend, de correctionele rechtbank, samen met zijn advocaat kunnen voorbereiden. Dit is zeker niet zo vanuit Frankrijk of Soedan.

Bestreden beslissing stelt bovendien dat de eiser het voorwerp uitmaken van een inreisverbod van drie jaren, dd. 06.12.2017.

Hij zal bovendien niet persoonlijk aanwezig kunnen zijn en de opportuniteit geven aan de onderzoeksrechter of de procureurs des Konings om, desgevallend, aanvullende onderzoeken te maken betreffende zijn beweerd bijdraag aan mensenhandelsactiviteiten.

Zijn rechten van de verdediging en recht op een eerlijk proces zouden bijgevolg geschonden zijn door zijn verwijdering.

De bestreden beslissing schendt kennelijk het artikel 6 EVRM en de rechten van de verdediging."

De Raad stelt vast dat noch uit het attest van aanhouding noch uit het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij verplicht is om op het Belgische grondgebied te verblijven. Evenmin blijkt dat er 'proceshandelingen' zullen worden verricht waarbij hij moet verschijnen. Verzoekers betoog dat hij niet persoonlijk aanwezig zal kunnen zijn indien de onderzoeksrechter of de procureur des konings aanvullende onderzoeken beveelt over zijn beweerde bijdrage aan mensenhandel, is dan ook louter hypothetisch. Uit de gevoegde stukken blijkt tenslotte geenszins dat er voorwaarden aan zijn vrijlating werden gesteld. Verzoekers beperkt zich ook hier tot een loutere bewering.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker zich wat betreft de strafprocedure kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker voor de raadkamer of desgevallend de correctionele rechtbank noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat zijn advocaat de belangen van verzoeker in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Bovendien toont verzoeker met de inleiding van de onderhavig procedure aan dat hij bij machte is een advocaat te contacteren die hem kan bijstaan in de zaak voor het strafgerecht.

Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zijn recht op eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.4. Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker in zijn middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van zijn grondrechten inhoudt met name artikelen 3 en 6 van het EVRM, waarbij hij in wezen verwijst naar wat hij in zijn middelen met betrekking tot deze artikelen heeft uiteengezet.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van zijn grief op basis van artikelen 3 en 6 van het EVRM vervat onder punt 3.3.3.2. en 3.3.2.3. niet worden gevolgd in dit betoog.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

De exceptie die in de nota met opmerkingen worden aangevoerd, behoeven gelet op het geen voorafgaat geen nader onderzoek.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. MAES